

Arrest

nr. 177 307 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Casablanca, waar u van uw geboorte tot uw vertrek uit het land woonde. In 1987 heeft u uw bachelorsdiploma in de Arabische literatuur behaald en na uw afstuderen ging u met uw vader op de markt werken. In 1990 begon u bij het Marokkaans leger te werken, waar u na verloop van tijd begon te werken als journalist. In 2001 stopte u met uw werk bij het Marokkaans leger.

U werkte samen met generaal Abdelaziz Benani, de verantwoordelijke van de militaire staf. U werkte als journalist, nam nota's en publiceerde artikels in de militaire krant. U bent samen met de generaal op verschillende missies geweest naar de Westelijke Sahara, zodat u later artikels kon schrijven over het conflict in de Westelijke Sahara. Op deze manier kon u ook verschillende belangrijke bijeenkomsten

bijwonen met hoogwaardigheidsbekleders. U ontdekte echter corruptie binnen het leger en kreeg ook te horen dat koning Hassan II een stuk land beloofd had aan de verzetsstrijder Mohamed Abdelaziz, de president van Polisario. Na het overlijden van koning Hassan II had u samen met twee vrienden ook een politieke beweging, 'Jabber Al Kasser', opgericht om na te denken over de toekomst van het land na de dood van de koning. In 2000 ging u de door u ontdekte corruptie aankaarten bij generaal Benani, maar omdat u geen harde bewijzen had sloeg hij u, beledigde hij uw moeder en stuurde hij u voor 15 dagen naar de gevangenis. Vervolgens was er een huiszoeking in uw huis in Agadir geweest, waarbij men verschillende artikels en notities gevonden had. Hiernaast had uw wijkagent ook de politieke organisatie ontdekt en deze informatie doorgegeven aan de autoriteiten, waarna ze nog meer artikels gevonden hadden, o.a. over corruptie, gedode gevangenen, etc. Hierdoor vreesde men dat u de geheime informatie waarvan u op de hoogte was publiek zou maken. Eind april of begin mei 2003 werd u gearresteerd en in de gevangenis van Koneitra opgesloten, waar u gemarteld werd en waar u diende te beloven niet in Marokko te blijven. Omdat ze dachten dat u de geheime informatie in het buitenland niet openbaar zou maken, werd u na twee weken vrijgelaten uit de gevangenis. Twee maanden na uw vrijlating, op 28 juli 2003, besloot u uiteindelijk Marokko te verlaten. Omdat uw vrouw in Frankrijk woonde reisde u in 2003 legaal, met een Frans visum, naar Straatsburg, Frankrijk, waar u twee jaar verbleef. In november keerde u echter voor 21 dagen terug naar Marokko omwille van de dood van uw vader. In 2004 scheidde u eveneens van uw vrouw. In 2005 vertrok u naar België en in 2007 keerde u echter terug naar Frankrijk, waar u verbleef tot 2010. In 2010 keerde u dan weer terug naar België, waar u tot op heden verblijft.

In 2009 diende u een verzoek in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar die aanvraag werd afgewezen. Op 23 april 2016 kreeg u een bevel het grondgebied te verlaten. Vervolgens werd u op 29 augustus 2016 aangehouden bij een vreemdelingencontrole en overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen. Op 14 september 2016 werd een eerste poging tot repatriëring geannuleerd omdat u zich hiertegen verzette. Er werd een tweede poging tot repatriëring gepland op 20 september 2016. Op 19 september 2016 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw Marokkaans paspoort, uw identiteitskaart, uw militaire badge, een kopie van twee militaire certificaten en enkele documenten betreffende uw activiteiten in België.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst blijkt uit uw gedrag na uw vertrek uit Marokko allerminst een nood aan internationale bescherming. U verliet Marokko namelijk op 28 juli 2003, u verbleef nadien enkele jaren in Frankrijk en vervolgens tot op heden in België. Dat u ongeveer 13 jaar wachtte alvorens een verzoek tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen, valt moeilijk te vereenzelvigen met de ernst van de door u voorgehouden vrees. Als reden van uw laattijdige asielaanvraag stelt u enerzijds dat u schrik had dat de Belgische of Franse autoriteiten uw verklaringen aan de Marokkaanse autoriteiten zouden doorgeven en zij u zo zouden kunnen identificeren, anderzijds verklaart u ook dat u niet zoveel over asiel wist (CGVS, pg. 7 en 9). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Aangezien u aangeeft dat uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten u tot een vertrek noopten én aangezien u van plan was een om in Frankrijk en België een nieuw leven op te bouwen, mag men verwachten dat u deze bezwaren naast u zou neerleggen en veel eerder asiel had aangevraagd. Daarenboven had u in 2004 wel een nieuw paspoort aangevraagd op het Marokkaans consulaat in Straatsburg, en heeft u dit paspoort later ook nog eens laten verlengen, waardoor de Marokkaanse autoriteiten u hoe dan ook hadden geïdentificeerd (zie kopie paspoort in administratief dossier en verklaringen CGVS, pg. 7-8). Uit uw dossier blijkt bovendien dat u wél uw weg vond naar andere procedures, zoals de regularisatieprocedure op basis van humanitaire redenen (9bis). U werd hierbij trouwens bijgestaan door een advocaat die u desgewenst op de hoogte kon stellen van de andere mogelijke verblijfsprocedures, waaronder de asielprocedure. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde asielinstanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Bovendien haalde u zelf aan niet naar Europa gekomen te zijn voor asiel aan te vragen, maar wel omdat u getrouwd was met een Franse vrouw (CGVS, pg. 3). Dat u niet eens een asielaanvraag overwoog is niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Op 29 augustus 2016 werd u vervolgens aangehouden wegens illegaal verblijf en overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring. Desondanks wachtte u tot 19 september 2016, ondertussen was er al een eerste poging tot repatriëring

geweest, vooraleer u uiteindelijk een asielaanvraag indiende. Dat u toch wachtte tot de tweede repatriëringspoging om asiel aan te vragen, is gezien uw situatie onbegrijpelijk.

Bovendien bent u er ook niet in geslaagd uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten aannemelijk te maken. Vooreerst haalde u aan in 2003 gearresteerd en twee weken in de gevangenis opgesloten te zijn geweest. U zou zijn gearresteerd omdat uw wijkagent uw politieke organisatie ontdekte en u hierover hoorde praten, waarna er huiszoekingen in uw woning waren, waarbij er artikels tegen het regime gevonden zouden zijn (CGVS, pg. 13-14). Uw politieke beweging was echter slechts voor enkele maanden actief in het jaar 2000 en bovendien was u in 2001 reeds gestopt met uw legerdienst (CGVS, pg. 10-11). In dat opzicht is het ook hoogst merkwaardig dat men u pas twee jaar later zou arresteren. Hiernaast is het door u geschetste verloop van uw vrijlating uit de gevangenis ook bijzonder vreemd en weinig waarschijnlijk. Zo verklaarde u dat ze u na twee weken uit de gevangenis vrijgelaten hadden omdat ze wouden dat u het land zou verlaten, de Marokkaanse autoriteiten vreesden immers dat u uw geheimen publiek zou maken en aan andere Marokkanen zou doorvertellen (CGVS, pg. 13-14). Deze verklaring raakt echter kant noch wal, u had de geheime informatie waarover u beschikte immers evenzeer in het buitenland openbaar kunnen maken, wat niet de bedoeling van de Marokkaanse autoriteiten kan geweest zijn. Bovendien leek uw vertrek uit Marokko na uw vrijlating uit de gevangenis niet dringend te zijn geweest, daar u nog ongeveer twee maanden in Marokko verbleef alvorens het land te verlaten. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat indien de autoriteiten u daadwerkelijk het land uit zouden willen hebben, ze u nog twee maanden de tijd zouden geven om dit te doen. Kortom, het hele uitgangspunt van de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Marokko is hoogst bedenkelijk en kan absoluut niet overtuigen.

Daarenboven is ook uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met dat van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming. Zo verklaarde u in november 2004 voor 21 dagen naar Marokko teruggekeerd te zijn omwille van de dood van uw vader, u zou legaal met het vliegtuig naar Marokko gereisd zijn. Omdat u reisde met Franse documenten en de Marokkaanse autoriteiten ervan overtuigd waren dat u niet in Marokko zou blijven, heeft u in die periode geen problemen gekend met de autoriteiten, zo stelt u (CGVS, pg. 14). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat indien de Marokkaanse autoriteiten u daadwerkelijk viseerden, u zomaar uw gang hadden laten gaan enkel en alleen omdat u Franse documenten had. U had gedurende de 21 dagen dat u in Marokko immers evenzeer de geheime informatie publiek kunnen maken. Dat u vrijwillig besloot terug te keren naar Marokko doet bijgevolg op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Dat u daarenboven zomaar een Frans visum kon aanvragen en legaal uw land verlaten hebt versterkt bovendien het vermoeden dat u geen problemen had met de Marokkaanse autoriteiten.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en legerdienst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.

St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: *“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

Allereerst blijkt uit uw gedrag na uw vertrek uit Marokko allerminst een nood aan internationale bescherming. U verliet Marokko namelijk op 28 juli 2003, u verbleef nadien enkele jaren in Frankrijk en vervolgens tot op heden in België. Dat u ongeveer 13 jaar wachtte alvorens een verzoek tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen, valt moeilijk te vereenzelvigen met de ernst van de door u voorgehouden vrees. Als reden van uw laattijdige asielaanvraag stelt u enerzijds dat u schrik had dat de Belgische of Franse autoriteiten uw verklaringen aan de Marokkaanse autoriteiten zouden doorgeven en zij u zo zouden kunnen identificeren, anderzijds verklaart u ook dat u niet zoveel over asiel wist (CGVS, pg. 7 en 9). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Aangezien u aangeeft dat uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten u tot een vertrek noopten én aangezien u van plan was een om in Frankrijk en België een nieuw leven op te bouwen, mag men verwachten dat u deze bezwaren naast u zou neerleggen en veel eerder asiel had aangevraagd. Daarenboven had u in 2004 wel een nieuw paspoort aangevraagd op het Marokkaans consulaat in Straatsburg, en heeft u dit paspoort later ook nog eens laten verlengen, waardoor de Marokkaanse autoriteiten u hoe dan ook hadden geïdentificeerd (zie kopie paspoort in administratief dossier en verklaringen CGVS, pg. 7-8). Uit uw dossier blijkt bovendien dat u wél uw weg vond naar andere procedures, zoals de regularisatieprocedure op basis van humanitaire redenen (9bis). U werd hierbij trouwens bijgestaan door een advocaat die u desgewenst op de hoogte kon stellen van de andere mogelijke verblijfsprocedures, waaronder de asielprocedure. Gezien uw parcours en onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde asielinstanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk internationale bescherming nodig had. Bovendien haalde u zelf aan niet naar Europa gekomen te zijn voor asiel aan te vragen, maar wel omdat u getrouwd was met een Franse vrouw (CGVS, pg. 3). Dat u niet eens een asielaanvraag overwoog is niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Op 29 augustus 2016 werd u vervolgens aangehouden wegens illegaal verblijf en overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring. Desondanks wachtte u tot 19 september 2016, ondertussen was er al een eerste poging tot repatriëring geweest, vooraleer u uiteindelijk een asielaanvraag indiende. Dat u toch wachtte tot de tweede repatriëringspoging om asiel aan te vragen, is gezien uw situatie onbegrijpelijk.

Bovendien bent u er ook niet in geslaagd uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten aannemelijk te maken. (...) Zo verklaarde u dat ze u na twee weken uit de gevangenis vrijgelaten hadden omdat ze wouden dat u het land zou verlaten, de Marokkaanse autoriteiten vreesden immers dat u uw geheimen publiek zou maken en aan andere Marokkanen zou doorvertellen (CGVS, pg. 13-14). Deze

verklaring raakt echter kant noch wal, u had de geheime informatie waarover u beschikte immers evenzeer in het buitenland openbaar kunnen maken, wat niet de bedoeling van de Marokkaanse autoriteiten kan geweest zijn. Bovendien leek uw vertrek uit Marokko na uw vrijlating uit de gevangenis niet dringend te zijn geweest, daar u nog ongeveer twee maanden in Marokko verbleef alvorens het land te verlaten. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat indien de autoriteiten u daadwerkelijk het land uit zouden willen hebben, ze u nog twee maanden de tijd zouden geven om dit te doen. Kortom, het hele uitgangspunt van de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Marokko is hoogst bedenkelijk en kan absoluut niet overtuigen.

Daarenboven is ook uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met dat van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming. Zo verklaarde u in november 2004 voor 21 dagen naar Marokko teruggekeerd te zijn omwille van de dood van uw vader, u zou legaal met het vliegtuig naar Marokko gereisd zijn. Omdat u reisde met Franse documenten en de Marokkaanse autoriteiten ervan overtuigd waren dat u niet in Marokko zou blijven, heeft u in die periode geen problemen gekend met de autoriteiten, zo stelt u (CGVS, pg. 14). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat indien de Marokkaanse autoriteiten u daadwerkelijk viseerden, u zomaar uw gang hadden laten gaan enkel en alleen omdat u Franse documenten had. U had gedurende de 21 dagen dat u in Marokko immers evenzeer de geheime informatie publiek kunnen maken. Dat u vrijwillig besloot terug te keren naar Marokko doet bijgevolg op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Dat u daarenboven zomaar een Frans visum kon aanvragen en legaal uw land verlaten hebt versterkt bovendien het vermoeden dat u geen problemen had met de Marokkaanse autoriteiten.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en legerdienst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij heeft uitgelegd waarom hij zo lang gewacht heeft met het indienen van een asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, aldus in gebreke blijft.

Verzoeker kan hiermee evenmin zijn lethargische houding verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste problemen.

Als reden van zijn laattijdige asielaanvraag stelt verzoeker zelf dat hij schrik had dat de Belgische of Franse autoriteiten zijn verklaringen aan de Marokkaanse autoriteiten zouden doorgeven en zij hem zo zouden kunnen identificeren (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 9). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde vervolgens dan ook terecht dat verzoeker een nieuw paspoort had aangevraagd op het Marokkaans consulaat in Straatsburg, en hij dit paspoort later ook nog eens heeft laten verlengen, waardoor de Marokkaanse autoriteiten verzoeker hoe dan ook hadden geïdentificeerd (zie kopie paspoort in administratief dossier; stuk 6, gehoorverslag, p. 7-8). Waar verzoeker thans aangeeft dat hij inderdaad een paspoort aanvraag bij het Marokkaans consulaat, maar dat hem op dat ogenblik niets kon overkomen omdat hij legaal in Frankrijk verbleef en gehuwd was met een Franse onderdaan, verschoont hij evenmin het gegeven dat hij tot 2016 wachtte om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat hij zelf verklaarde eind 2004 te zijn gescheiden van zijn vrouw en een vervallen visum van 2003 voor Frankrijk te hebben gehad dat één jaar geldig was

(stuk 12, verklaring DVZ, vraag 14, 15, 24, 30). Ook gaf verzoeker duidelijk aan dat hij sinds 2005 zowel in België als in Frankrijk illegaal is verbleven (stuk 12, verklaring DVZ, vraag 31). De hoop dat de door hem in Frankrijk ingediende medische regularisatieaanvraag zijn toestand zou regulariseren en de hoop ergens een nieuw leven te kunnen opstarten, verklaart evenmin dat hij tot 2016 en dan nog pas na een eerste repatriëringspoging, wachtte om een asielaanvraag in te dienen. Waar verzoeker erop wijst dat hij niet voor zijn leven vreesde zolang er geen gevaar was voor repatriëring gaat hij eraan voorbij dat er reeds een eerste repatriëringspoging is geweest op 14 september 2016 en dat hij nog wachtte tot 19 september 2016 vooraleer een asielaanvraag in te dienen.

Uit verzoekers gedrag blijkt dat hij met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een repatriëring naar Marokko trachtte te voorkomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het argument dat verzoeker niet nationaal geseind stond, samen met zijn zus en diens kindje van vijf jaar beperkt in de tijd naar Marokko terugreisde en op dat ogenblik verblijfsrecht had in Frankrijk doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker in 2004 alsnog terugkeerde naar Marokko. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zijn leven, maar ook het leven van zijn moeder in gevaar zou zijn indien hij in Marokko zou blijven (stuk 6, gehoorverslag, p. 12, 14). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zijn leven en het leven van zijn moeder op het spel zet om tijdelijk terug te keren. Het argument dat de autoriteiten ervan uitgingen dat hij terug zou keren naar Frankrijk en niets zou doen om het leven van zijn moeder niet in gevaar te brengen, is slechts een veronderstelling van verzoeker. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten er zonder meer van uitgingen dat hij terug zou keren naar Frankrijk en niets publiek zou maken.

Verzoeker verklaarde dat ze hem na twee weken uit de gevangenis vrijgelaten hadden omdat ze wilden dat hij het land zou verlaten, de Marokkaanse autoriteiten vreesden immers dat hij zijn geheimen publiek zou maken en aan andere Marokkanen zou doorvertellen (stuk 6, gehoorverslag, p. 13-14). Aan dergelijke verklaringen kan de Raad evenmin geloof hechten, want verzoeker had zijn geheimen evenzeer in het buitenland openbaar kunnen maken, wat volgens verzoeker niet de bedoeling van de Marokkaanse autoriteiten kan geweest zijn. Bovendien verbleef verzoeker nog ongeveer twee maanden zonder problemen in Marokko alvorens het land te verlaten, waardoor de angst van verzoeker voor de Marokkaanse autoriteiten en de beweerde angst van de Marokkaanse autoriteiten voor het bekend maken van "de geheimen" van verzoeker niet aannemelijk is (stuk 6, gehoorverslag, p. 13, 15). Dat het voor hem geen optie was om onthullingen in het buitenland te doen omwille van de bedreiging van het leven van zijn moeder kan hier dan ook geen afbreuk aan doen.

De beweringen dat hij als een verrader wordt beschouwd, voor zijn leven en dat van zijn familieleden vreest en vreest te zullen worden opgesloten zonder zich te kunnen verdedigen, zijn slechts algemene beweringen die verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Bovenstaande vaststellingen in het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoeckschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke

substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF